

Cižbo 22.
3. junija.

Bomhaj Bóh!

Četnik 27.
1917.

Sy-li spēwat,
Pilnje dželať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Prez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje dželať
Wšedny dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh cí khmana
Žiwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedžel'ske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščjezni w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedpłatu 40 pj. dostacž

Sswjata Trojiza.

4. Mójj. 6, 22 27.

Schtóž šu nam našche rócne cžakš ijewife, tu lubosć teho Wótza, kiž je nam šwojeho jenicžkeho narodženeho Ssyna wobradžil k hodam, tu lubosć teho Ssyna, kiž je ša naš šchoť do šmjercze a je k jutram šo nam pokajal w šwojey dabhečeskej mozy tež nad šmjerczu, to štkowanje šwjateho Ducha, kiž po šwjatkovénej powjesczi čže tež w naš bydlicz, to wšcho klinezi hiščeže ras hromadže na šwjedženju šwjateje Trojizy. W našich zyrkwinskich šwjedženjach stupi tutón šwjedžeń wróczo pšched tymi druhimi, niž napořledk teho dla, dokelž je jich wjele, kiž čžedža Boha wopšchijecž se šwojim rošomom, a dokelž tutón jich rošom ničzo njewě šapocžecž s Trojizu. A tola nam tak wjele, šchtož my widžimy, rěči wo tym, kať šlaby je škóncznje našch rošom pornjio temu, šchtož wot Boha wukhadža. My widžimy to žiwjenje, a hiščeže ničtón njeje mohł šjawnje prajicž, šchto žiwjenje po prawom je! My widžimy, kať škónznto kóždy džeń ššhadža a šo khowa, kať měšacžk a hwěšdy majestetižny po šwojim pucžu kłodža hižo pšches te šěttawšynty; hdže je ta móž, kotraž je tak wjedže? Šižo tu my widžimy, kať je našch rošom šwjafany na wěšte mjejn. A hdžž my čžemy šapšchijecž a wopšchijecž našcheho Boha, dha to njemóžemy se našchim rošomom, ale jenož se wěru. Schtóž w tajkej wěry je šapšchimnył tuteho Boha, šchtož wě, šo tuteje šwjateje Trojizy žyle štkowanje dže na to wumóženje teho cžlowjeka, temu budže šwjedžeń šwjateje Trojizy džeń teho džaka a s wutrobu a s rtom budže wón špěwacž: „Sswjaty, šwjaty, šwjaty je tón Šnjes Zebaoth, wšchitke kraje šu jeho cžescze polne“, temu budže šo pšchego bóle wotewrjecž ta hłubokosć bójškeho

bheža, kotrež wšchaf na wšchelate wašchnje čže nad nami štkowanacž.

We wójnje a pšches wójni je Bóh čžyl šwój lud šašo wróczo wjecž k šebi a k wěrye. Tu móž tych wšchelaticch pšchibohom, kotrychž běchu cžlowjekojo šej wutworili, je wón knicžomnu ščžinił. A někotry je wuknył, šašo šwojey woczi posbėhnyčž k horam, wot kotrychž nam pomoz pšchidže. A my šmy drje haľe w tutym cžěžkim cžaku prawje wuknyli rošymicž, šchto ma to na šebi, šchtož w našchim šlowje je prajene: „Šón Šnjes požohnuj tebe a šwarnuj tebe.“ Šaj, Wótze w njebješčach, žohnuj ty naš a našch lud, to bu wójniša modlitwa wulkeho džela našcheho luda. Bóh běšche naš w cžaku měra bohacze žohnował, a wulki džel našcheho luda běšche pšchecžimo temu šlepš. Nětk w tutym cžěžkim cžaku, hdžež tež ta wulka móž našchich njepšchecželow ničzo nješamóže, nětk je tak někotry, kiž s nami pošnaje: „Šón Šnjes je bliško pola naš, wón šwojich derje šnaje.“ A tuteho Boha, kotrehož žohnowanje my wšchitzy šacžuwamy, kať wón ša cžělo a ša dušchu dawwa, šchtož my trjebamy, kiž tež nětko šašo wonkach dawwa roščž wěšchnemu šhlěbej, teho my prošmy, šo by naš wobarnował bohacze. Pšalmista špěwa: „Šón Šnjes šwarnuj tvoju dušchu.“ To je wšchaf to najwážnišche, a hdžž wošebje nětko, nam tak rošynliwe, njelicžomne prošmy wo šemške žiwjenje šo pšched Boha pšchitježu, dha tola tež njechany šabycz, k tajkim prošwam pšchistajicž: „Ale tvoja wola šo štań.“ Ale šhroble šměny jeho proščž wo šnutškové wobarnowanje teje dušche, šo by wona nješawutlika a šónz njebrala. A wo to čžemy a šměny po Božim šlowje proščž jako lube džeczi šwojeho lubeho nana. A cžim bóle my widžimy to hubjeńštwó, tu škóscž a to njepšchecželštwó tu na šemi, cžim naležnišcho klinečž našcha

próštwá: Božohnuj ty naš, Knježe a swarnuj naš sa čzaš a wěcz-
noječ.

Kaž je Bóh po hrěšnych padže pšched šwoju jahrodu Eden stajil teho jandžela sa wajhtarja, a je s tym wuprajil šwoje dželenje wot hrěšneho čłowjeka, kaž je wón šwoje wobliczo potajil pšched šwojim israelskim ludom dla jich wutrobawtwjerdosće a wotpada, tak dyrbjal wón šo wotwobrocjeć tež wot naš. A my wěmy, a njechamy ženje na to sabhec: Tajke dželenje Boha wot naš to rěka sa naš: Wěczna šmjercz, šatamanstwo. A tutón strach budže wot naš wsaty, hdyž my šo saš wobrocizimy k Bohu, hdyž njewostanjemy w čžemnosći hrěchow, ale stejimy sašo w tym šwětle, kotrež Bohu šo špodoba. A hdyž my tež šami tu ničzo njedokonjamy, dha je nam tola tu daty Jesuš Khrystuš, w kotrymž je to wumóženje s hrěcha, a je šuda, kiž je dokonjal, šo Bóh šwoje wobliczo nam sašo pšchuwobrocza. A to wón čžini nad nami s luteje hnady. Ale dha tež potom njedyrbinu wobaracz tajkej hnadži, ale dyrbinu wotpoložicž wschu našu duchownu hordosć a s tym žlonikom šo wujnacž: „Božo, budž mi hrěšnikej hnadny.“ Dha pak potom šo tež nad nami šjewi to šwětko teje hnadny bohacze. Tak čžemy Jesom Khrysta radu horje wsacz, šo bychmy wěčeje byli w nim, šo šmy s hnadny šbóžni ščiznjeni. Dha pak potom tež nad nami wěčeje šo dopjelni Khrystušowe šlubjenje, kotrež w šwjatowym džitwom bu přeni ras dopjelnjene.

My wěmy, kak bě naš čzaš sabyl, kajki bohaty dar je tón měr. A hdyž my nětk džej a bóle prošmy wo tutón měr, dha my tola wěmy, kak wjele nušnišči je nam tón drugi měr, wo tón měr teje dušče sa čzaš a sa wěcznosć. To je tón měr, pod kotryž budže šoždu njedželu štajena ta wěrjaza wošada, hdyž jej klineži: „Tón Knješ posběhš šwoje wobliczo na tebe a daj tebi šwój měr.“ Derje nam, hdyž tež my w tajkim měrje stejimy, dha my šo njebošimy teho njeměra šwěta, tež niž njeměra wumrjecza, ale w dokonjanej wječnosći čžejemy tež my jemu šwój pucž, dokelž wěmy, šo tam čžaka na naš to najrjenšče žohnownje w šamym wěcznym žiwjenju. A temu pomhaj nam, ty wuškozy šhwalena šwjata Trojiza. Šamjeit.

W.

Na šwjatu Trojizu.

Jan 3, 1—15.

Šlób: Nětk wješečeje šo ščeszenjo.

O Božo, šwjata Trojiza,
Ščo wušlědžicž čže móže!
Ty njerowdželna jednota,
Čže rojom nam'kaz njem'že;
A jandželjo šej pšchiruju
Te woblicza pšched krašnosću
A twojim wěcznym šwětkom.

We čžemnej nozy šym šo ja,
Mój Božo, k tebi podal,
Ššo k tebi dušča šběhnyta,
Ššej wošchewjenje žadal,
Na tvojej wulkej luboježi,
O Jesu, šwětko w krašnosći,
Pšches tvoje džiwne rany.

Šo mojim čželnym narodži
Bych šhubjenu byl wěcznje;
Ty k njebešam mje wušwoli,
Ššym s nowa narodženu,
Pšches wodu a pšches Duča mje
A tej šbóžnosći tam pšchuwjedže,
Ššym k šbožu wušwolenu.

Špicž k njeju ničto njemóže,
Šacž tón, kiž s njeja pšchindže;
To šy ty, Jesu! Pšches tebe
Ššo rjenje k njeju dojědže;
Kaš s horja čžehnjesh sa šobu,
Ššo k njeju džemy sa tobu,
Šdžež mamy dušchow šbóžnosć.

Kaž Mójšaf hada w puščinje
Je pomyškil pšche šhorosć,
Tak tež naš Šbóžnik na drjewje
Je čžerpil sa naš bolosć;
Ščtóz džerži šo k tom' Šehnjecžu
Tón pšchindže k wěcznom' wješelu
Šo šemškej hubjenosći.

Ta šbóžnosć tvoju pošnosć ma,
Ščto šatamacž mje móže!
Mje džerži šwjata Trojiza,
Ššo njepanu ja nihdže:
Bóh Wóčeje, Ššyno, Ducho, daj;
A tej šbóžnosći nam pošasaj
Šširócžne tvoje plómjo

Ta šbóžnosć tvoju pošnosć ma,
A Jesušowa hnada,
Tón šwjaty Duch mój trošhtar je,
Mje pšched nješbožom ššowa,
Šacž jemu pšchemoh jandželam
To šwjate, šwjate šaspěwam
Pšched Božim wěcznym trónom.

VIII.

Lutherowe pucžowanje do Roma.

W pošdnej našymje lěta 1508 džěchu jedyn džej ššjo Šawšchtynowi mnichojo po drjewjanym mošče pšches Šobjo do měšta Witenberga. Š nahladneho, w lubošnej a plóbdnej krajinje ležazeho měšta Erfurta pšchischedišči šo jara šwojemu nowemu štatofej džiwachu, pšchetož Witenberg bě porunjo Erfurtej šhude, njenahladne město s niskimi a drjewjanymi šhěžkami, starej wšy podobnišče hačž městu. Tež na wokolinje s jeje bělymi, pěškownymi honami a čžemnej holu, widžachu, šo do žaneho šhwalobneho kraja pšchisšli nješku. Do šlóshtra, kiž hiščeže dotwarjenu njebě, šo podachu. Šoni běchu wot D. je Štaupiz šem powołani, šo bychu na univerzicze, wot šakšeho šhurwjercha Šjedricha Mubreho šakoženeje, kolegije abo wědomosće čžitali. Šedyn s nich běšče našch magister Marčžin Luther.

W tym šamšnym čžašu bě wojowanje w němskich Šawšchtynowych šlóshtrach nastalo. Někotre běchu šo šjednocžike a šo rjad obšervantow mjenowachu, dokelž šo šrucze po nišchich pšchedpižmach šadžeržachu; w druhich šlóshtrach běchu mnichojo šwobodnišcho, to rěka, niž bjes poroka žwi. Štaupiz bě wot šamža dowolnosć doštal, šo šmē jich šlóshtry reformowacz a s přenišchimi šjednocžicž; ale temu šo obšervantow pšchecžiwjachu. Dokelž Štaupiz šwoje wotpošladanje njedozpi, měšecze šo šamžowa dowolnosć sašo wrócžicž. A temu šo šolandski, runje we Witenbergu pšchewywasž prior D. Šan s Mecheln do Roma wotpóšla, a Luther bu jemu sa pšchewodžerja pšchidaty.

S tymle nadawkom Štaupiz Lutherej šwoju pšchecželnosć wopokasa a jeho čžesčesche. Š dobem čžwšče jemu s dalokim pucžowanjom s jeho šhubofeho šamyšlenja wupomhacz. Luther bě

Božomny, pŕchetoz pokoj duŕŕe, kotryž w klóŕŕtrje namakal njebē, myŕŕleŕŕe ŕebi ŕ modlitwami a wotpuŕŕkami w Romje dobnyč. Rom ŕheŕŕŕŕŕjjanam ŕa hlowne a ŕwjate mēŕto pŕaczeŕŕe, kaž nēhdy Zerufalem Iŕraelitam, a kaž ŕu ŕheŕŕŕŕjjenjo hač do dženŕniŕŕeho dnja po tym žedželi, ŕo juntrócž w tym mēŕŕe modlicž, hdžež je Boži ŕyn ŕa naŕ wumrjel, taŕ je woŕebite pŕŕečze katholicom byto, w Romje, hdžež buŕchaj Bētr a Pawol ewangeliija dla wotprawjenaj, jaŕklužba pŕŕeŕ Bohom pŕtacz.

W oktobrze 1511 ŕo Jan ŕ Mecheln a Luther na pucz podaŕŕtaj. Mníchoyo ŕmēdžachy jeno po dwu puczomacz. To bē jich prawidlo po Marku 6, 7, hdžež reka: „Jeŕuŕ ŕawoŕa tnych dwanacžoch a wupōŕŕa jich dweju a dweju.“ Niz porno ŕebi, ale ŕa ŕobu modlitwy dnyŕ a dnyŕ bōrbotajo daloki pucz pēŕŕi džeŕŕtaj. Dofelž ani pjenjeŕka na pucz doŕtaŕoj njebēŕŕtaj, jaŕtu-piŕŕtaj do klóŕŕtra, hdžežkuli žadny nadeidžeŕŕtaj; tōn jeju potom ŕ hoŕpodu a ŕ woŕŕewjenjom dale jaŕtara. Mōžno, jo ŕtaj pucz do Italskeje pŕŕeŕ Schwizu wuŕwolikoj. Hacžrunje je Schwiza je ŕwojomni wyŕŕofimi pŕŕeŕ mrōčzele doŕbahazyymi horami, ŕnēhomyymi wjeŕŕŕkami, padazyymi wodami, hlubokymi doŕami a mōdnyymi kuŕami rjany kraj, dha Luther tola nihdže ŕlowežka wo jeho kraŕnoŕŕi njeŕpomni. Jeho myŕle bēchu mjenje na to ŕlozene, ŕŕtož ŕo woczomaj ŕpodoba, hač wjele bōle na to, ŕŕtož jeho w Romje woczafuje. ŕeno to je naŕpomniŕ, jo ŕu tam dobre pucze a na kuŕach kruwy, a jo ŕo tam lud ŕ prōzu žiwi, dofelž polow nima. Widžimo, jo ma Luther mnishcheho ducha a burŕŕej wocz.:

Mly pŕŕeŕocžiwŕŕi pŕŕiindže dele do ŕlōncžneje lombardiŕŕeje runiny. Wo njej wōn praji: „To je pŕlōny, dobry a luboŕny kraj, dwažecž mil ŕchēroki; ŕrjedža pŕŕeŕ njōn ŕo bēži, rjana, ŕchēroka woda.“ Tu nadeidže ŕlēbroŕŕere lēŕy ŕ wolijowzami, ŕamo ŕe ŕkaly wuroŕŕenyymi, kiž jeho na ŕlōwo ŕ 81. pŕŕalma dopomnja: „S mjedom ŕe ŕkaly chzu jich naŕŕežicž.“ „Tež wulle winowe jahody ŕym widžal, porunjo nim ŕu najŕe kaž dormicze-lowe; tam dnyrja tež wulle brēcžti roŕčž. Žitronowe ŕŕtomny maju pŕŕeŕ žyŕe lēto pŕlōny, hižo je ŕelene liŕŕe pŕŕihotowane, hdnyž wožōŕtnjene pada.“

Dobrej krajnje wotpowēdachu bohate klóŕŕtrny. Wo jenyym wē powjedacz, jo ma lētnje 36000 dukatow dolhodow. „Tu je ŕradowanje pŕŕi blidže; na hoŕŕŕiny ŕo 12000 dukatow naŕoža, 12000 na twarjenje a ŕeczi džel ŕa konwent a bratrov. W tymle klóŕŕtrje ŕym byŕ a ŕu mje ŕe wŕŕeje čzeŕŕu wofŕŕewili a dzerželi.“ Mēmŕŕi mnich wŕŕaŕ tajŕeje kraŕnoŕŕe ŕwuczeny njebē.

Tola tež njeħody ŕo na puczowanju njeŕminyŕŕtaj. „Mi a mojemu bratrej nōžny powētr ŕeŕŕkōdži, jako do Italskeje čzeħnich-moj a raŕ pŕŕi wotewrjenny wofnje twjerdže ŕpachmōj. Žafo wotuczichmōj, bēŕŕtej naju hlōwje polnej dyma, žyŕe čzežlej a njelepej, jo mōžachmōj tōn džeŕ jeno milu hičž, taŕ naju lačnoŕčž čwiloŕaŕŕe, a wino njemōžachmōj ani widžecž ani čzucz, žadachmōj ŕebi pŕŕečzo wodu, ŕŕtož je tola morjaze. ŕo radže naŕŕeħo hoŕpodarja wofŕŕewichmōj ŕo ŕ dwēmaj granatowyymaj jabluŕomaj, ŕ čžimž namaj Bōħ žiwjenje ŕdzerža.“

Žafo bēŕŕtaj mnichaj tež wulle ŕlawne mēŕto Milano wopŕtaŕoj a lombardiŕku runinu a ŕ polōdnju ležaze hoŕiŕŕo Mpeninu pŕŕeŕocžikōj, pŕŕiindžeŕŕtaj do mēŕta Florenza. W tymle rjanym, we ŕežejatym dole reki Arno ležazyym mēŕŕe woprawdže ŕhwalby hōdne naprawy namakajŕtaj, a to w ŕhorowni. Luther powjeda: „ŕhorownja je rjenje twarjena, dobra jēdž a pičze, ma pilnych ŕklužōbnikow a wuczennyh lēkarjow, ŕoža a draŕty ŕu čžŕŕe, bydka rjenje wupŕŕŕene. ŕħoreħo pŕŕinjeħewŕŕi hnydom w pŕŕitomnoŕčž notara wuŕŕlējaju, kotryž draŕtu jaŕiŕŕe; draŕta ŕo ŕħowa a ŕħoreħo bēku ŕutnju wobŕeku a do rjenje pŕŕihotowaneho ŕoža ŕ čžŕŕymy pŕŕŕŕami položa. Bōŕŕy doŕtanjje dweju lēkarjow, a ŕklužōmnizy jemu jēdž a napoj w čžŕŕŕyħ ŕŕŕlējazy pŕŕinjeħu.

Tež žōnŕte tu ŕħorony wothladaja. Taŕ ŕym ja to w Florenzu widžal, jo ŕŕpitale taŕ dobnyje ŕdzeržachu.“

ŕo ŕydomnijedžeŕŕim puczowanju ŕo tōny novembra ŕ Romej pŕŕibližeŕŕtaj. Bōŕku Marino dozŕiwŕŕi mēŕto pŕŕeŕ ŕobu wuhladaŕŕtaj. Wobras mēŕta njeŕuħaŕŕlity ŕacžŕŕečž na Luthera ŕčžini. „Žafo jo pŕēni raŕ wuhladaħ, padžerħ na ŕemju, poŕbēħnyħ mojej ruzny, poŕŕižowach ŕo a ŕawoŕach: Budž mi ŕtrowjenty, ty ŕwjaty Romo, ŕi kŕōčž ŕwjaty pŕŕeŕ martrarijow ŕwewej!“

ŕabyte bēchu wŕŕŕŕe dotal ŕnjeħene wobčežnoŕŕe puczowanja, jako nētko ŕ hōŕki ŕtupajo ŕo ŕ mēŕŕečžanskim wŕotam bližeŕŕe.

J. K.

(Pŕŕŕchodnje dale.)

Oberlin.

Jeho žiwjenje a ŕtutlowanje w ŕamjenjodole.

je wŕŕelafŕŕy žōŕtōw wucžerpaŕ

† Jan Bartlo.

(Wŕŕacžowanje.)

Žafo bēŕŕe ŕo nētko wjazny poħhlenja ŕ ŕadženju ŕadowyħ ŕŕtomow namakalo, ŕħromadžowarŕe wōn taŕ ĕuŕto, hač bēŕŕe ŕħwila, mlōdženow wokoŕo ŕo, kotryħž bēŕŕe hižo pŕŕeŕ ŕwoje ŕħulŕŕe a pacžerŕŕe roŕwuczowanje bōle na ŕo ŕčžahnyŕ, jo mōžachy na ŕwojom džeŕe w ŕŕtomowni džel bracz a nawucz. ŕe ŕečžepicz a poħadža ŕ nimi kŕuch ŕwojeje ležōmnoŕŕe, kiž ŕo ani ŕ polej ani kluzy njeħodžeŕŕe, taŕ jo wŕŕŕŕe ŕŕtomŕi po dolhoježti, pŕēki a na koŕu w runnyħ wnyŕach ŕtejachu, taŕ jo bē ŕwōj loŕŕt hladacz.

Tym mlōdny hōlzam čžinjeŕŕe to taŕ wjele wjeħela, jo ŕebi bōŕny ŕe wŕŕeħ boŕow džiwje ŕŕtomŕi w ĕromadu noŕŕachy a doma ŕadžachy a jedny pŕŕe mōž druħeho ŕečžepjachu a porjedžachy. A kaŕ wjeħeleŕŕe ŕo Oberlin na tym! „ŕdyž wy,“ džeŕŕe wōn čžasto, „jenuj jenicžku jablučzinu abo kŕuŕŕwinu wŕŕečžepicze a na pŕŕihodne mēŕtno ŕadžicze, dha wōŕtanjje wona ŕa wjazny hač jedny narod luba pŕŕečželniza wariŕeħo domu a ŕa wariŕch potōmnyħ budža ŕo na jejnyħ pŕlōdach wofŕŕewjecž a ŕ dželownoŕŕe na waŕ ŕpominačž.“ Žafo poŕdžŕŕiħo Oberlinowe ŕŕtomny pŕŕeħo bohariŕo njeŕčž počžachy, taŕ jo mōžeŕŕe wōn wŕŕŕŕim ŕwojom wōħadnyym nēŕŕto maŕo ŕ woptacžu ŕobudžicž, ach kaŕ mjeŕŕaŕŕe ŕo teħdom nētkoŕyħkuliž, hdny jemu Oberlinowy ŕad taŕ lubojnje wonjeŕŕe a hiŕŕeħe wjele lēŕje ŕlōdžeŕŕe, jo njebē tež hižo hnydom ŕ nim ŕŕtomny ŕadžecž ja-pocžal, jo by nētko mēŕto tnych jēŕkōŕŕŕŕŕŕŕ pŕlōmchow tež taŕ ŕlōdny ŕad mēŕ a jeŕčž mohŕ.

Wjeħele na ŕadženju ŕŕtomow bu nētko pŕŕeħo wjeŕŕe a powŕŕŕŕŕniŕŕe, a žyŕa wokoŕnoŕčž doŕta pŕŕeŕ to žyŕe hinajŕŕi napohlad; pŕŕeħoŕ pŕjedawŕŕe hoŕe hēty buchu nētko ŕ pŕlōdnyymi ŕadownyymi jahrodami wobdate, a na mēŕto pŕjedawŕŕŕŕŕ ĕubje-nnyħ pŕlōnyħoŕ ŕtupichy nētko žyŕe lēŕy najlēŕpŕŕŕŕŕŕ ŕadownyħ ŕŕtomow wŕŕelafŕŕy dnyžinow. Poŕdžŕŕiħo žadariŕe ŕebi Oberlin wot kōždeħo hōlza, kotryž čžyŕŕe ŕwōj ŕŕečženiŕŕi ŕlōb wobnowicž, jo dnyrjeŕŕe pŕjedy dwaj ŕadowaj ŕŕtomŕŕŕŕŕ ŕadžicž. Džeŕ paf, na kotryħž mōžachy jemu potom pŕēnje pŕlōdy ŕ tutyħ ŕŕtomŕŕŕŕŕ pŕŕinjeŕŕe, bē ŕa nich wulzy jara radoŕny džeŕ.

ŕ kaŕ wjele rjenŕŕo, kaŕ wulzy wjele rjenŕŕo by na jemi byto, hdy by ŕo to wŕŕudže taŕ mēŕo, hdy bychu wŕŕudže ŕadowe ŕŕtomny ŕtaŕe, hdžež mōža ŕtačž, na wŕŕeħ puczach na pŕŕŕŕad.

Nētko wobrocžny ŕo ŕ kuŕam a ŕ polam a hlōdajny, ŕŕto je ŕo w tutyħ naŕtupanju pŕŕeŕ Oberlina ŕtaŕo.

ŕamjenjodolečženo bēchu po prawym ratarjo, ale kaž hižom wēny, čž ŕa nanajħubjeniŕŕi, kiž jenož byčž mōža. ŕ Oberlino-

wej farje klušesche tež tojšto ležomnosčow, a na tutych chyzscho wón pokajacz, šcho kultiwirwanje rěka. Wón wuřwoli žebí wjes tymi lěninim džěfaczerjemi, kotřiž žwoje džěczi po proščenju řězelechu. tych najrjedlišich, a džěšche řnužiwje na žwój štuff. „Ja chzu žebí dobre kufi pšchihotowacz.“ džěšche wón ř buram žwojeje wřy, „přchetož wone řu dotal tak wjele jako niežo hódne.“ Čži burjo řo řchibalřy řmějachu a mějachu mješ řobu: Wón chze ř wořoja řtoto čžinicž. Rařche kufi njenjeřu hinajřchu, hacž řřaku trawu, wo kotruž řřót lědom rodži a řarař tež řadnu zokor na řwoje njenajčzele!“ Me řnjes řarař dařche řo tym řěninim ludžom, kotřiž jeho kufi řa nanajřhubjenjeřche řnajachu a ř řkufej wčžipnosčeu jeho čžinjenju pšchihladowachu, řmjecz, tak jara hacž chyzřchu. Pod jeho nawjedowanjom řvjachu řo na pšchihprawnych mějtnach pšchěrowy, řo by ř jeho kufow, řiž běchu ř wjetřcheho džěla řadřane bahna a tymješčeža, ta bruna woda wotběžecz mořla. Jako běřche řo to řtako, dařche wón hromady řamjenjow ř nich dele řnořhycz a wot tych řamnych řyře řhribjety abo hacženja wokořo řwojich kufow nakkajcz, řo bychu jemu dřějaze hórřke wody řaneje řchřody wjazy na nich čžinicž njemohře. Č džělom dařche wón te řamjenje tež do řřuboch džěrow na řwojich řólnych pucžach wořycz, řo by řebí pucze ř nimi wuporjedžak. To řo tym řěninim Wařd- bachežanam lubješche, a woni mějachu: „Te pucze drje řu něřř lěpřche, ale řarař tež je wulfu prózu a wjele řjenjes na nje wadžř, ale řřaku trawu na řwojich kufach tola pšchěř to njeje řřódřu řčžinik!“ Tola pak řapoczachu něřřři, hđžez řo to lořřy hđžješche, tež pomalu řamjenje je řwojich kufow wořycz a řebí pucze ř nimi řorjedžecz. To bě mafy řapoczakř. Řnjes řarař wjeřeřeřche řo řřradžu na tym a džěřařche dale na řwojich kufach, řořđžiřcho na řodobne wařřnje tež na řolach. Jako mješješche te řamjenje na řtronu a kufi a řola wurunane a ř řamjentnym ř hacženjem ř derje wobmješřwane, džěřche wón tam a řow ř jenemu burei, řo řiřčeže dobru řjersčež řřeba a řo chze řebí tu řamnu wot řamjenjow na- čžinicž. Čži ludžo pak mějachu ř nowa ř nim řwoje řměchi jako ř mužom, „řiž chze ř řamjenjow dobru řjersčež čžinicž,“ a wob- ředžbowachu jeho čžinjenje kroczel wot krocželje. Ta wěž pak mješješche řo tak. Mješ tymi řamjenjem na Oberlinowych kufach a řolach běřche tež wěřty řamjenř, tak řjenowanu řuff, kotruž drje mješješche řwonřownje řamjentny napohřad, kotruž pak Oberlin, jako dobru ř mineralog, hnyřom řa řjersčežojtu, řlinořtu a řěřřojcznu řwjařinu řřofna. Tuton řuff pšchewobrocžješche wón duž do dobreje řjersčeže a řowořowajřche ř nim řwoje řřakojte řola a kufi woře- bje tam, hđžez řewak mařo řemje řřaku řřywarřche. Jako běřche řwoje kufi tež řiřčeže ř pšchěrowežřkami ř řowodžowanju tych řa- mnych pšcheczahnyř, wobřy je ře řymjenjom wřchelakeje řařeje tra- wy a řařřich řelow, řiž běchu řa najřěpřřa řiza řa řřót. Ra řo džěřche na wobřtaranje řolow. W nastupanju tych řamnych myř- řachu řebí řamjenjodolčženjo, řo řu wobřuffane, dořelž wjedžichu, řo běchu řich wulřy džěřojjo ř řorza řola řo, řaj řo řorřow řěřnow w dom řřowakř, měřto řo řim řědom řřatnacže řorřow na řorřu narošče. Čo woni řola řubjenje wobdžěřachu a řo běchu řo řich řěřny řomaku a řomaku do čžřřa wurořřke, na řo njemřřleřche řebí niřřřo. — Tak je w řiwjenju hufřo, ludžo njepřřaju wřnu řubjenřřwa, řiž řich řoděřđže, řami we řebí, ale pšchezo ř wotřa řebje, a řorěřřo řo řim řeho dla řadži, řebí řorřy ř njeho wupom- hacž.

(Přchichodnje dale.)

Řberlusche na řwjate dnř řa řřatowu a domjazu nutřnosč.

Řa 1. njedželu po řwř. Trojřy. řawodny řh. 279 abo ř džř- wanjom na epřřolu 138. 835 abo řutherowy řh. 1. Wěřa 11. řřowny řh. 273, 1—4. 7. 284. 288. 569, 1—3. 8. 9. 570. 572.

řeffř řuf. 16, 19—31. řo řamjenju 140, 18. 284, 3. 356, 10. 485, 9. 495, 5. 512, 6. 523, 3. 525, 13. ř dospěřwanju 22, 7. 8. 14. 15. 275, 6—8. 413, 6—10. 15. 570, 5. 10. 11. abo řutherowy řh. 130. — Wřo měř 405, 1.

Řa 2. njedželu po řwř. Trojřy. řawodny řh. 287 abo ř džř- wanjom na epřřolu 329 abo řutherowy řh. 156. Wěřa 825. řřowny řh. 189. 192. 266. 269. 288. 425, 1—5. 623. řeffř řuf. 14, 16—24. řo řamjenju 4, 2. 26, 10. 292, 9. 400, 2. 567, 6. ř dospěřwanju 427, 1. 2. 5. 696, 1. 2. 6. 842. — Wřo měř 405, 1.

Řa 3. njedž. po řwř. Trojřy. řawodny řh. 437, 1—5. abo ř džřw. na epřřolu 305, 1—4. 7. abo na pšchepodaczě řugsburř- řkeho wěřuwuřnacža 679, 1—4. 8. abo řutherowy řh. 454. Wěřa 11. řřowny řh. 188. 235, 1—5. 8. 721. řeffř řuf. 15, 1—10. řo řamjenju 4, 3. 26, 7. 127, 2. 190, 2. 199, 2. 222, 13. 270, 2. ř dospěřwanju 537, 1—3. 5. 538, 1—3. 6. 654, 3—5. — Wřo měř 405, 1.

Řa 4. njedž. po řwř. Trojřy. řawodny řh. 641, (po řřořřu 108) abo ř džřwanjom na epřřolu 302 abo řutherowy řh. 146. Wěřa 823. řřowny řh. 327. 736. 737. řeffř řuf. 6, 36—42. řo řamjenju 97, 7. 132, 6. 242, 3. 290, 3. 312, 6. 329, 8. 740, 6. ř dospěřwanju 737, 5—7. abo řutherowy řh. 130. — Wřo měř 405, 1.

Řa 5. njedž. po řwř. Trojřy. řawodny řh. 359, 1—5. abo ř džřwanjom na epřřolu 737, 1—3. 6. abo řutherowy řh. 156. Wěřa 824. řřowny řh. 301. 437. 466. 571. řeffř řuf. 5, 1—11. řo řamjenju 19, 3. 21, 1. 145, 1. 205, 4. 305, 7. 307, 1. 359, 5. 546, 1. 608, 4. 618, 3. 699, 4. ř dospěřwanju 464, 1. 2. 5. 531, 1. 2. 734. — Wřo měř 405, 1.

Řa 6. njedž. po řwř. Trojřy. řawodny řh. 439, 1—3. 7. abo ř džřwanjom na ep. 239, 1—5. abo řutherowy řh. 165, 1. 5—7. Wěřa 825. řřowny řh. 148, 1—3. 10. 150. 255. 428. 429, 1—4. 430. 436. řeffř řat. 5, 20—26. řo řamjenju 267, 6. 312, 6. 327, 7. 630, 1. ř dospěřwanju 215, 7—9. 331. abo řutherowy řh. 155, 11. 12. — Wřo měř 405, 1.

Řa 7. njedž. po řwř. Trojřy. řawodny řh. 532. 542. abo ř džřw. na ep. 6, 1. 4—6. 453. 458 abo řutherowy řh. 156. Wěřa 855. řřowny řh. 18. 21. 305. 530, 1—8. 605. řeffř řat. 8, 1—9. řo řamjenju 3, 5. 318, 5. 321, 3. 426, 7. 441, 4. 570. 10. ř dospěřwanju 718. — Wřo měř 405, 1.

Řa 8. njedž. po řwř. Trojřy. řawodny řh. 457. 599. abo ř džřw. na ep. 234, 1. 7—9. 314 abo řutherowy řh. 448. Wěřa 12. řřowny řh. 239. 252. 436. řeffř řat. 7, 15—23. řo řamjenju 148, 10. 247, 9. 264, 9. 267, 10. 278, 4. 503, 19. 611. 687, 1. ř dospěřwanju 150, 2. 15. 16. 460, 4. 5. 15. — Wřo měř 405, 1.

Řa 9. njedž. po řwř. Trojřy. řawodny řh. 315 abo ř džřw. na ep. 252. 308. 710, 1—3. 10. abo řutherowy řh. 146. Wěřa 2, 5. řřowny řh. 204. 215. 222. 565. 615. 700. 728. řeffř řuf. 16, 1—9. řo řamjenju 136, 3. 267, 5. 466, 8. 495, 4. 503, 27. 412, 2. ř dospěřwanju 132, 2. 7. 509, 1. 4. — Wřo měř 405, 1.

Řa 10. njedž. po řwř. Trojřy. řawodny řh. řutherowy 205. Wěřa 203, 6. řřowny řh. 220. 400. 637. 642. 659. řeffř řuf. 19, 41—48. řo řamjenju 4, 2. 146, 6. 218, 2. 512, 2. 519, 1. 525, 13. ř dospěřwanju 154, 1. 2. 257, 18—20. 642, 5. 6. 643, 7. 8. — Wřo měř 405, 1.